

лото разрѣзвали надлъжъ и му одирали кората. Отъ тая кора, широка около 17 см. и дълга колкото човѣшки ръстъ, изваждали 24 тънки и прозрачни като цигарена хартия пластове. Като слѣпяхвали два по два такива пластове, притискали ги съ менгеме (преса) и съ тънъкъ инструментъ отъ слонова костъ ги изглаждали.

На такива тънки листа е написана историята и живота на фараонитѣ; на тѣхъ сж написани молитвитѣ, които се намиратъ въ ржцетѣ на тѣхнитѣ мумии; на такава „хартия“ е написано учението за звездитѣ, за земята и за свещения Нилъ.

Понеже тия листове били корави и лесно се чупѣли, не ги прегъвали както сега хартията, а ги източвали на дълги ивици и ги навивали като платъ на свитъци, по 15—18 метра дължина. Такива свитъци обикновено били навити като бинтъ около едно дръвче: пазѣли ги въ храмоветѣ и въ дворцитѣ и ги туряли на сухи и добре запазени мѣста, за да не прогниятъ отъ влагата.

Папирусътъ е изигралъ грамадна роля въ историята на египетската култура. Но човѣшкия умъ не стои на едно мѣсто. Той прави нови завоевания, като търси да изнамѣри нѣщо по-практично и поудобно за работа. Много години преди Христа стари гърци и евреи се досѣтили, че може да се пише на кожа. Това срѣдство за писане взело широки размѣри, най-вече когато кожаритѣ напреднали много въ обработването на кожата (200 г. пр. Хр.). Обработването на кожата се усъвършенствувало най-вече въ малоазийския градъ Пергамъ; отъ името на тоя градъ и кожения материалъ за писане се нарекълъ пергаментъ.